

Farkas Boglárka

Válogatott versek

2001

TARTALOM

Ő sírt
Újra
Sorry
Éjjel
Arc
Kéz
Álom
Kitaszított
Korhatár nélkül
Koldus
Színek
Márciusi tél
Harmatsillag
Ketten, Egyedül
Kerti piknik
Szerelem
Érzem a veszttem
Tágra zárt szemek
Fogaras
Árapatak
Mai világ
Anyám
J.A.-nak

Ő sírt

Én sírtam, Te sírtál, Ő sírt
ragozom az ígét,
de valóságos a hír,
hogy Ő sírt.

Miattad, egy olyan ember miatt,
ki nem érdemel könnyeket,
ki mindent könnyen elfelejt,
kinek szíve önmagával telt.

Ő sírt. Könnyeit feledve nézett,
s mindent megbocsátott néked.
Néked, ki annyiszor bántottad,
s álarc mögé bújtattad.

Ő volt mindened, de Te
észre sem veszed.
Hidd el sokat ért,
hogy Ő szeretett.

Minden múlt időben van már.
Ő sírt, Ő nézett, Ő szeretett.
Könnyeit két szemén, már csak
összeragadt szempillái jelzik Neked.

Neked, kiért odaadta mindenét,
könnyeit, nevét, Életét!

Újra

Valami furcsa hang üti meg fületem,
s egy titokzatos érzés uralja szívemet.
Egy nevetés. Egy harsány kacagás, amit hallok.
Átnézek a szobán, s valamit megpillantok.

Egy arc fordul felém, mosolyog s különösen néz.
Elfordulok zavaromban, de a borzongás édes mint a méz.
Egy nevetés. Szemben vele áll egy lány. Beszél.
Elszorul a torkom, szívem markolja hideg kéz.

Odanézek. Ő is néz, de komoly az arca.
Elköszön a lánytól, s felém jön, poharát kezében tartva.
Elfordulok. Ő megáll, s én igézve nézek föl szemébe.
Lehajol, s a fülembe súgja azt, amit már rég nem mondott nekem.

Szeretlek. Súgja.
S a kéz elengedte szívemet, valami más érzésnek adva át a helyet.
Meghatódva, s könnyekkel küszködve
borultam lágyan süllyedő mellére.

Sorry

Hibát hibára halmozok, s
Te nem tudod, milyen elgyötört vagyok.
Bánt, hogy úgy játszottam veled,
Míg Te valahol önmagad keresed.
Tudom, hogy szerettelek, de ma még
Szeretlek-e úgy mint rég?
Vonzott a rossz, a tilalom, a
Tenni akarás esélye.
S lám mi lett ebből?
A szörnyű kétség, rossz álom.
Egy másik élet meséje.

Éjjel

Egy komor este érzése ült belém
S mint egy lassú óra, úgy megyek feléd.
Pedig belül, mélyen a szívemben érzem,
Tudom, hogy rohannom kéne.

Futni hozzád, rohanni gyorsan,
De nem megy, nem visz a lábam.
Meg-megáll, s kérdi mit tegyen.
Maradjon vagy menjen szüntelen?

Aztán elindul, de még várja a választ,
Ösztönei viszik csak e kemény csatában.
Lépkedek, s teszem előre lábam.
Nincs értelme annak, hogy várjam...

Magányomban osztozik a Hold
Az ég feketéjén az a ragyogó folt
olyan ez, mintha egy bőkezű festő
Színezüstöt szórna le fentről

S az ezüst festék, mint a ruha ránca
Borul fényesen a bús éjszakára.

Arc

Szeretném mosolyodat nézni naphosszat
Mert oly kedves ez arc nekem
De így is magam előtt látom arcod szüntelen.

Kéz

Mikor simogatod kezem kezeddél
Olyan az, mintha cirógnál selyemmel
Puha és lágy, s mégis oly erős.

Álom

Látom, látom!
Ez az álom.

Kitaszított

A pillanat varázsa arcomon
Mint lepke száll nyári alkonyon
Elillan és újra a büszke
tartás tükröződik rajta.

Büszkeségem lesz végzetem, mert
Nem tudok megalkudni, hogy
Végre élvezzem életem.
Nekem ez nem járandóságom?

Kitaszított vagyok, akár hattyúk
Közt a rút kiskacsa. Mondd!
Hogy menjek így haza?
Haza? Az hol van vajon? Merre menjek?
Kihez vigyem bánatom?
Tűnődöm, s mire felfogom gondolataim
lényegét, a sötétség lassan
elborítja agyam gyönyörű kék egét.

Korhatár nélkül

Amikor még meg sem szült anyád
Te már próbálsz milyen lesz a nyár.
Amikor már az elsőt megérted
Akkor már te is egészen érted.

Érted mi az a napsütés,
Melyik az a világ, ahol te fényben élsz.
Érted már mi az a szeretet
Ami máshoz fűzi egész életedet.

Aztán sorra jön a többi évszak
Repül mint az első hónap.
Múlnak egyre éveid, s te jobban
Egyre jobban érted lépteid.

S végül ráléphetsz az örökös útra,
Csak arra vigyázz, hogy le ne lépj róla.
S ha már végig értél rajta
Gondolj vissza arra az első.
Igazi és boldog nyaradra.

Koldus

Érzem a hajnalhasadást
ahogy az éj nappalba megy át.
Érzem ahogy lüktet a szív
Boldog álmodásra hív.

A koldus is gazdag lesz
egyszer, ha érzi szerethet még
embert. Lüktet a szíve
S kész meghalni is érte.

Én is koldus voltam, s lám
gazdag lettem. Gazdag,
mert szeretnem kell.

Ha nem is kell, de jó nagyon,
érted lenni, érted élni.
S más nem kell semmi. Nem kell semmi!

Színek

Fekete éj
Fekete ág
Fekete lány
Fekete báj

Sötét az utca
Sötét a lámpa
Sötét az árnya
Sötét a ruhája

Tiszta a víz
Tiszta a szív
Tiszta érzés
Tiszta létért

De ha tiszta minden
akkor fehér is

Fehér hajnal
Fehér hajjal
Fehér lány
Fehéren vár.

Márciusi tél

Esik a hó, március vége van
Az idő szeszélyes, kiszámíthatatlan.
Esik a hó, fehér minden
A háztetők is ünneplő ingben

Ünnepelnek, de mit vajon?
A madarak most némák
S ülök én itt bénán,
Nem gondolkozok.

A vers egyetlen menedékem
hol a hideget is melegnek érzem
Hideg kezem vezeti hideg ész
Te is az évekkel egyre messzebb mész.

A fák is félve nyögik bánatuk
Süvít a szél, ordítanak a farkasok.
Az utakat behavazott autók járnak
Nem látom az emberek hömpölygő árját.

Esik a hó, március vége van
S a világnak most tompa fénye van.

Harmatsillag

Az égen a Harmatsillag hullatja könnyeit
S itt lent én sírok csak
Ki tudja mért, elhagynak elveim
S az éjféli szél arcomba csap.

Fújj csak fújj - kiáltok rá
De mintha meg se hallaná
Átgázol a tájon s a szíveken
Át minden meggyötört életem.

Az égen a Harmatsillag ragyog csendben
Megtisztult lélekkel hallgat
Én az égre kiáltom elhagyott lelkem
Aki még utoljára félve utánam kap.

Az égen a Harmatsillag
A Földön Én.
Ragyogunk kitartóan,
Jellemző a büszkeség.

De jön a reggel, kel a nap
S a Harmatsillag ugyanúgy sír
Mint én a Földön egymagam.

Ketten, Egyedül

Ketten ülünk az ágyon
Ketten iszunk egy pohárból
Ketten várjuk a reggelt
Ketten vagyunk! Csak ketten!

Egyedül fekszem az ágyon
Egyedül álmodom álmom
Egyedül várom a reggelt
Várom, hogy lássalak egyszer.

Ketten megyünk egy felé
Ketten föl az ég felé
Ketten együtt a mának
Hol mindenütt megcsodálnak.

Ketten ülünk az ágyon
Egyedül álmodom álmom
Ketten várjuk a reggelt
Ketten vagyunk s én láttalak egyszer.

Kerti piknik

A kertben a lombos fák között
Őszi szellő zizzen, hömpölyög
A fűben a puha pázsiton
Mint a felhő az égen, úgy oson.

Belekap drága szép hajába
S belefűjja kedves homlokába
Ő meg csak kacag rendületlen
Minden ereje benne van a lendületben.

Bár ősz van,
Az ég mégis aranyfényben tündököl
S a nap meleg lehelete
Mint a fátyol, úgy leng körül.

A kertben a lombos fák között
A boldogság pilleszárnyon röpködött
S úgy itta be magát bőröm alá
Mintha nem látná ki az ki od'adja magát.

Mert én nem tiltakoztam volna
Szép ez az alkony, ne múlna el soha.
S lassan mintha nem szívesen tenné
Elküldi a Hold a Napot, de az nem veszíti kedvét.

Búcsút int utolsó aranykezével
Sok szerencsét kíván szép éji zenével.

Szerelem

Egy érzés: a legszebb, leggyötrelmesebb.
Egy szó: páratlan de kevés.
Egy szív: ha megleti párját boldog.
De a boldogság káprázat csupán.
Azt hiszed a tiéd, aztán csak állsz
A tükör előtt: egyedül és sután.

Érzem a vesztem

Egy oda nem illő, kimondott szóban
Érzem a vesztem.
Egy apró, semmitmondó pillantásban
Érzem a vesztem.
Egy céltalan, meg nem álló mozdulatban
Érzem a vesztem.
Egy lágy, hideg csókban
Érzem a vesztem.
Egy hangos, üres dobbanásban
Érzem a vesztem.
Egy szóban, melyben annyi kétség
Egy pillantásban, mi oly rideg
Egy mozdulatban, miben annyi erő
Egy csókban, mi oly kevés
Egy dobbanásban, mi szívedé, már
Érzem nincs visszaút.

S én mégis büszkén hordom keresztem
De érzem, érzem a vesztem.

Tágra zárt szemek

Képek, csodás emlékek
Szemeim kortyolják belőlük a szépet.

Házak, várak, nyíló kapuk
Örvendezek, MAGYAR vagyok.

Népem szava suttog felém
Szívük társat, hazát remél.

Szemük sírja könnyeinket
Segítségül hívnak minket.

Ősi tájon visz az utam
Sziklák között sebes folyam.

Kereszt feszül hegy tetején
Népem szava kiált felém.

Házak, várak, nyíló kapuk.
Örvendezek, MAGYAR vagyok!

Fogaras

Tétován állok a Világ tetején
A hűvös szélben testem lengedez
Büszkén nyújtom koronám az égre
A sugárzó fény karjába vesz

Emberek jönnek, s csodát látnak
Magányos fa áll a Világ tetején
Csendben néznek, szemükben bánat
Nem láthatják azt, amit én

Emberek mennek, csodát láttak
Gyönyörű fa áll a Világ tetején
Körötte néma társai fáznak
Nem talál rájuk az édes remény

Szelíden állok a Világ tetején
Mosolyom hintem szerte-szét
Köröttem büszke társaim állnak
S szemükben csillan az édes remény

Árapatak

Megállt az idő az öreg házban
Falai emlékek százait őrzik
Száras virágok illata árad
Hús padlóján két kutya alszik

Vén ablaka álmosan nyílik
Kíváncsian néz ki a házból
Az utcán tehenek kolompja hallik
Fecskepár röppen, táncol

Megállt az idő az öreg házban
Udvarán a kút csendesen pihen
Kislány játszik a pázsiton vidáman
Mellette lusta macska figyel

A kertben melegen pislákol a tűz
Nagypapa várja a víg parazsat
Megállt egy percre az idő a házban
S boldogságban tovaszalad

Mai világ

„Rohanó világban élünk”
Állok

„Zaklatott világban élünk”
Nyugodt vagyok

„Csukott szemmel járunk”
Ébren vagyok

„Apró örömöket hajszolunk”
Boldog vagyok

„Elmúlik a szépség”
Szép vagyok

„Változik a világ”
Meghalok

Anyám

Szemedben a tűz vidáman lobog
Örök ifjú, s boldog a mosolyod
Lányaid kacaja röpít az égre
Aranyló sugáron a sötét éjbe

Tengernyi szépség, s ezernyi bánat
Anyának lenni - ez volt a vágyad
Anyának lenni, életet adni
Az életben mindig utat mutatni

Szemedben a szeretet tüze lobog
Édesanyám! Boldog vagyok!

J.A.-nak

Nincs használati utasítás
Nem is volt. Elveszett!
Ki-ki úgy éli életét, ahogy tudja
Meri, amerre a szív vezet.

A Te szíved a bánat kertjében bolyong
A fájdalom lelkedet járja át
Könnyed tisztít, de nem gyógyít
Ellene nem nyerhetsz csatát

Tépd ki szívedből a mérgező tövist
Hagyd, hogy véred hulljon vele
Megoldást hoz fájdalmadra az idő jótékony keze.

Nincs használati utasítás
Nem is volt. Elveszett!
Sorsod, hogy megtaláld újra, s ÉLD az ÉLETET.

-&-